

Giáo Lý Về Sự Lựa Chọn Đòi Đòi (tt)

Phản đối: Không phải là Đức Chúa Trời muốn cho mọi người đều được cứu sao? Không phải là Đức Chúa Trời yêu thương mọi người trong thế gian sao?

Đến đây, tôi biết rằng có nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu của chúng ta. Có thể nói đó là ý kiến phản đối. Một câu hỏi thường được đặt ra là: “Không phải là Đức Chúa Trời muốn cho mọi người đều được cứu sao? Không phải là Đức Chúa Trời yêu thương mọi người trong thế gian sao?” 2 Phi 3:9 chép: *“Chúa không chậm trễ về lời hứa của Ngài như mấy người kia tưởng đâu, nhưng Ngài lấy lòng nhịn nhục đối với anh em, không muốn cho một người nào chết mất, song muốn cho mọi người đều ăn năn.”* Giăng 3:16 chép: *“Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời.”* Những câu Kinh Thánh đó có thật đúng như vậy không? Câu trả lời là: *“Có.”* Đức Chúa Trời không muốn người nào bị hư mất, Ngài yêu thương thế gian đến nỗi đã ban Con một của Ngài. Rô 9:11-13 cũng đúng: *“Vì, khi hai con chưa sanh ra, chưa làm điều chi lành hay dữ - hầu cho được giữ vững ý chỉ Đức Chúa Trời, là ý định sẵn bởi sự kén chọn tự do của Ngài, chẳng cứ việc làm, nhưng cứ Đấng kêu gọi - thì có lời phán cho mẹ của hai con rằng: Đứa lớn sẽ làm tôi đứa nhỏ; như có chép rằng: Ta yêu Gia-cóp và ghét Ê-sau.”*

Làm thế nào những điều đó đều đúng cả? Xin hãy nhớ lại sự đa dạng trong ý nghĩa về ý muốn của Đức Chúa Trời. Khi chúng ta thấy Kinh Thánh nói về ý muốn của Đức Chúa Trời thì thấy ý muốn của Ngài được đề cập đến theo nhiều cách khác nhau. Ê-sai 53:10 chép: *“Đức Giê-hô-va lấy làm vừa ý mà làm tổn thương người, và khiến gặp sự đau ốm. Sau khi đã dâng mạng sống người làm tế chuộc tội, người sẽ thấy dòng dõi mình; những ngày người sẽ thêm dài ra, và ý chỉ Đức Giê-hô-va nhờ tay người được thanh vượng.”* Công 2:23 chép: *“Người đó bị nộp theo ý định trước và sự biết trước của Đức Chúa Trời, các người đã mượn tay độc ác mà đóng đinh Người trên thập tự giá và giết đi.”*

Có hai hình ảnh khác nhau mà chúng ta thấy về ý muốn của Đức Chúa Trời. Một là, ý muốn được bày tỏ của Đức Chúa Trời: đó là những gì Ngài công bố trong Kinh Thánh. 1 Ti 2:3-4 chép: “*Ấy là một sự lành và đẹp mắt Đức Chúa Trời, là Cứu Chúa chúng ta, Ngài muốn cho mọi người được cứu rỗi và hiểu biết lẽ thật.*” Đó là Lời Ngài. Kinh Thánh là Lời của Đức Chúa Trời, là ý muốn của Đức Chúa Trời cho đời sống chúng ta. Vì vậy, ý muốn của Ngài trong Kinh Thánh là chúng ta phải nên thánh, phải sống vâng phục Ngài. Ý muốn của Ngài là chúng ta phải thánh sạch, làm sáng danh Ngài, ngợi khen và thờ phượng Ngài. Chúng ta có thỉnh thoảng không vâng theo ý muốn của Ngài trong đời sống của mình không? Có. Chúng ta không vâng lời Ngài. Có phải điều đó có nghĩa là chúng ta ở ngoài ý muốn của Đức Chúa Trời không? Trong ý nghĩa đó thì có, nhưng chắc chắn chúng ta không thể thoát khỏi sự kiểm soát của Đức Chúa Trời.

Chắc chắn là Ngài tể trị trên mọi sự, thậm chí cả sự không vâng phục của chúng ta. Đây là chỗ mà chúng ta sẽ thấy hình ảnh thứ nhì về ý muốn của Đức Chúa Trời trong Kinh Thánh. Ý muốn không thấy được của Ngài: những gì Ngài định sẵn trong thế giới. Có nghĩa là nó được che giấu cho đến khi một điều gì đó thực sự xảy ra, nhưng đó là ý muốn của Ngài. Thi 139:16 chép: “*Mắt Chúa đã thấy thể chất vô hình của tôi; Số các ngày định cho tôi, Đã biên vào sổ Chúa trước khi chưa có một ngày trong các ngày ấy.*” Không có điều gì xảy ra mà nằm ngoài ý muốn của Đức Chúa Trời theo ý nghĩa này. Đức Chúa Trời tể trị trên mọi sự. Ngài không ngạc nhiên vì điều gì. Ngài không bao giờ phải băn khoăn tự hỏi: “Điều gì sẽ xảy ra ở đây? Điều gì sẽ xảy ra ở Bắc Triều tiên? Điều gì sẽ xảy ra tại Ly-bi?” Ngài đang kiểm soát tất cả, và chắc chắn là không phải những điều đó đều giống như những gì Ngài nói trong Kinh Thánh. Vì vậy, chúng ta thấy hai ý nghĩa khác nhau về ý muốn của Đức Chúa Trời. Sáng 50:20 chép: “*Các anh toan hại tôi, nhưng Đức Chúa Trời lại toan làm điều ích cho tôi, hầu cho cứu sự sống cho nhiều người, y như đã xảy đến ngày nay, và giữ gìn sự sống của dân sự đông đảo.*”

Về sự chết của Chúa Giê-xu trên thập tự giá, thì việc bọn lính La-mã giết Chúa Giê-xu có phải là ý muốn của Đức Chúa Trời không? Có và không. Chắc chắn là Ngài không bảo giết người. Điều đó nằm ngoài ý muốn của Đức Chúa Trời theo ý nghĩa thứ nhất, tức là lời dạy của Ngài trong Kinh Thánh, nhưng chắc chắn điều đó nằm trong ý muốn của Ngài theo ý nghĩa thứ hai. Ngài không trông mong họ làm điều đó hoặc họ sẽ làm điều đó, nhưng Ngài cho phép điều đó xảy ra. Công 4:27-28 chép: “*Vả, Hê-rốt và Bôn-xơ Phi-lát, với các dân ngoại, cùng dân Y-sơ-ra-ên thật đã nhóm họp*

tại thành này đặng nghịch cùng Đầy tớ thánh Ngài là Đức Chúa Jêsus mà Ngài đã xúc dầu cho, để làm mọi việc tay Ngài và ý Ngài đã định trước.”

Bây giờ chúng ta trở lại với câu hỏi: không phải Đức Chúa Trời muốn cho mọi người được cứu sao? Theo ý nghĩa thứ nhất thì chắc chắn là như vậy. Chúng ta thấy điều này trong 2 Phi 3:9 và 1 Ti 2:3-4. Đúng là Đức Chúa Trời muốn cho mọi người đều được cứu. Điều đó được bày tỏ trong Kinh Thánh. Nhưng theo ý nghĩa thứ hai thì rõ ràng là không phải mọi người đều được cứu. Và điều đó vẫn nằm trong ý muốn của Ngài theo ý nghĩa thứ hai.

Thứ hai là hãy nhớ tính chất đa chiều trong tình yêu của Đức Chúa Trời. 1 Giăng 4:8 chép: *“Ai chẳng yêu, thì không biết Đức Chúa Trời; vì Đức Chúa Trời là sự yêu thương.”* Kinh Thánh nói về tình yêu của Đức Chúa Trời trong nhiều ý nghĩa khác nhau. Một là tình yêu phổ quát của Đức Chúa Trời cho mọi người. Giăng 3:16 chép: *“Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời.”* 1 Giăng 2:2 chép: *“Ấy chính Ngài làm của lễ chuộc tội lỗi chúng ta, không những vì tội lỗi chúng ta thôi đâu, mà cũng vì tội lỗi cả thế gian nữa.”*

Đồng thời, chúng ta cũng thấy tình yêu đặc biệt của Đức Chúa Trời đối với dân Ngài. Phục 7:7-8 chép: *“Đức Giê-hô-va trứu mến và chọn lấy các ngươi, chẳng phải vì các ngươi đông hơn mọi dân khác đâu; thật số các ngươi là ít hơn những dân khác. Nhưng ấy vì Đức Giê-hô-va thương yêu các ngươi, và giữ lời thề mà Ngài đã lập cùng tổ phụ các ngươi, nên Đức Giê-hô-va nhờ tay mạnh rút các ngươi ra, chuộc khỏi nhà nô lệ, và cứu khỏi tay Pha-ra-ôn, vua xứ Ê-díp-tô.”* Phục 10:15 chép: *“Chỉ Đức Giê-hô-va ưa đẹp các tổ phụ ngươi và yêu mến; rồi trong muôn dân, Ngài đã chọn dòng dõi họ, tức là các ngươi, y như các ngươi thấy ngày nay.”* Rõ ràng là Ngài yêu dân Y-sơ-ra-ên theo cách không giống với những dân tộc khác. Chúng ta thấy trong Sáng-thế-ký chương 12 là họ thành nguồn phước cho mọi dân tộc. Mục đích cuối cùng là để bày tỏ tình yêu của Ngài cho mọi dân tộc, nhưng nó được thực hiện qua dân Y-sơ-ra-ên. Đó là lý do mà quý vị thấy có một khác biệt trong Rô-ma chương 9. Ma 1:2-3 chép: *“Đức Giê-hô-va có phán: Ta yêu các ngươi; và các ngươi nói rằng: Chúa yêu chúng tôi ở đâu? Đức Giê-hô-va phán: Ê-sau há chẳng phải là anh Gia-cóp sao? Nhưng ta yêu Gia-cóp, mà ghét Ê-sau, ta làm cho những núi nó nên hoang vu, và phó sản nghiệp nó cho những chó nơi đồng vắng.”* Êph 5:25 nói về tình yêu của Đấng Christ đối với Hội Thánh: *“Hỡi người làm chồng, hãy yêu vợ mình, như Đấng Christ đã yêu Hội thánh, phó chính*

mình vì Hội thánh. . .” Như vậy nếu nói rằng “Đức Chúa Trời yêu mọi người như nhau” thì có đúng không? Hoàn toàn đúng theo ý nghĩa thứ nhất. Đức Chúa Trời yêu tất cả mọi người trong thế gian. Đồng thời, những người thuộc về Ngài, tức là những người đã tin danh Ngài, sẽ kinh nghiệm được tình yêu của Ngài đời đời trong thiên đàng. Những người chối bỏ Ngài, quay mặt lại với Phúc âm và không tin đến danh Ngài sẽ không kinh nghiệm được tình yêu của Ngài giống như những người đã tin Ngài.

Khi chúng ta nói về sự kêu gọi của Đức Chúa Trời trong sự cứu rỗi tức là chúng ta nói về những gì Đức Chúa Trời sắp đặt trong thế giới y theo tình yêu đặc biệt của Ngài đối với dân của Ngài.

Như vậy chúng ta đã thấy tính chất đa chiều trong ý muốn của Đức Chúa Trời và trong tình yêu của Ngài. Cho nên khi chúng ta thấy Kinh Thánh nói về ý muốn và tình yêu của Ngài, thì chúng ta phải xem xét chúng cách riêng biệt theo từng bối cảnh. Từ đó, khi chúng ta nói về sự kêu gọi của Đức Chúa Trời trong sự cứu rỗi, tức là chúng ta nói về những gì Đức Chúa Trời sắp đặt trong thế giới y theo tình yêu đặc biệt của Ngài đối với dân Ngài. Đây là ý nghĩa thứ nhì trong tình yêu của Ngài. Kinh Thánh không nói rằng khi Đức Chúa Trời kêu gọi một số người để được cứu thì Ngài không yêu thương mọi người. Đó là một ý nghĩa khác. Điều đó không có nghĩa là Đức Chúa Trời không muốn cho mọi người được cứu. Đức Chúa Trời muốn mọi người đều được cứu. Ngài đã công bố điều đó trong Kinh Thánh. Đồng thời, điều đó lại không xảy ra.

Chúng ta đang nói về ý nghĩa thứ hai và sự kêu gọi trong sự cứu rỗi là có hiệu lực. Sự kêu gọi đó không có điều kiện, không dựa trên bất cứ điều gì của chúng ta, mà tất cả đều bởi ân điển, và có hiệu lực, nghĩa là Đức Chúa Trời hoàn thành những điều Ngài đã bắt đầu. Rô 8:29-30 chép: “*Vì những kẻ Ngài đã biết trước, thì Ngài cũng đã định sẵn để nên giống như hình bóng Con Ngài, hầu cho Con này được làm Con cả ở giữa nhiều anh em; còn những kẻ Ngài đã định sẵn, thì Ngài cũng đã gọi, những kẻ Ngài đã gọi, thì Ngài cũng đã xưng là công bình, và những kẻ Ngài đã xưng là công bình, thì Ngài cũng đã làm cho vinh hiển.*” Đức Chúa Trời làm điều này từ đầu đến cuối. Như vậy, thưa quý vị, chẳng phải là điều này làm cho chúng ta phải khiêm nhường sao? Tức là nhận thức được rằng nên tặng sự cứu rỗi quý vị không phải là sự cam kết của quý vị đối với Đức Chúa Trời, mà là sự thương xót của Đức Chúa Trời đối với quý vị. Spurgeon nói rằng:

Tôi tin giáo lý về sự lựa chọn, bởi vì tôi chắc chắn rằng nếu Đức Chúa Trời không chọn tôi thì tôi sẽ không bao giờ chọn Ngài; và tôi chắc rằng Ngài đã chọn tôi trước khi tôi sinh ra, hoặc là, Ngài sẽ không bao giờ chọn tôi nữa. Ngài đã lựa chọn tôi vì những lý do mà tôi không biết, vì tôi không bao giờ có thể tìm thấy bất cứ một lý do nào trong chính mình để Ngài đoái hoài đến tôi một cách đặc biệt. Vì vậy, tôi buộc phải chấp nhận giáo lý trọng đại này như Kinh Thánh đã nói.

Malcolm Muggeridge nói:

Dù tôi có chạy xa hoặc nhanh như thế nào, thì tôi vẫn thấy Chúa ở chân trời bao vây mình, ngay cả khi chạy xa hơn và nhanh hơn, nghĩ rằng tôi đã trốn thoát. Nhưng không, Chúa đã ở đó, theo sát tôi. Không thể trốn thoát được. Tôi không hề cần Đức Chúa Trời, hoặc kính sợ Ngài, hoặc cảm thấy cần thiết phải tạo ra một Đức Chúa Trời. Nhưng không may, tôi buộc phải kết luận rằng Đức Chúa Trời cần tôi.

Giáo lý về sự lựa chọn buộc chúng ta phải khiêm nhường, đồng thời nó cũng đem lại hy vọng cho những người khác. Quý vị biết rằng có nhiều người không biết Đấng Christ và cách xa Ngài. Nhưng cần biết rằng: không có người nào mà Đức Chúa Trời đã kêu gọi lại có thể chạy khỏi ân điển của Ngài, bất kể họ chống cự lại như thế nào. Chúng ta không thể phủ nhận sự lựa chọn của Đức Chúa Trời. Điều đó đã được xác nhận trong Kinh Thánh.

Thực tế thứ hai là: chúng ta không xứng đáng với sự thương xót của Đức Chúa Trời. Trong Rô-ma chương 9, Phao-lô trích dẫn lại lời Đức Chúa Trời nói trong Xuất Ê-díp-tô ký như sau: “*Ta sẽ làm ơn cho kẻ ta làm ơn, ta sẽ thương xót kẻ ta thương xót.*” Xuất 32:7-14 là câu chuyện về việc dân Đức Chúa Trời thờ phượng hình tượng bò con vàng và họ hoàn toàn chống nghịch Ngài. Đức Chúa Trời ngự xuống và đoán phạt họ. Nhưng Môi-se cầu thay cho họ và xin Chúa tha thứ.

Đức Giê-hô-va bèn phán cùng Môi-se rằng: Hãy xuống đi, vì dân mà ngươi đưa ra khỏi xứ Ê-díp-tô đã bại hoại rồi, vội bỏ đạo ta truyền dạy, đúc một con bò tơ, mọp trước tượng bò đố và dâng của lễ cho nó mà nói rằng: Hỡi Y-sơ-ra-ên! Đây là các thần đã dẫn ngươi lên khỏi xứ Ê-díp-tô! Đức Giê-hô-va cũng phán cùng Môi-se rằng: Ta đã xem thấy dân này, kìa là một dân cứng cổ. Và, bây giờ hãy để mặc ta làm, hầu cho cơn thịnh nộ ta nổi lên cùng chúng nó, diệt chúng nó đi; nhưng ta sẽ làm cho ngươi thành một dân lớn. Môi-se bèn nài xin Giê-hô-va Đức Chúa Trời người rằng: Lạy Đức Giê-hô-va, sao nổi thịnh

nộ cùng dân Ngài? là dân mà Ngài đã dùng quyền lớn lao mạnh mẽ đưa ra khỏi xứ Ê-díp-tô. Sao để cho người Ê-díp-tô nói rằng: Ngài đưa chúng nó ra khỏi xứ để làm hại cho, giết đi tại trong núi, cùng diệt chúng nó khỏi mặt đất? Cầu xin Chúa hãy nguôi cơn giận và bỏ qua điều tai họa mà Ngài muốn giáng cho dân Ngài. Xin Chúa hãy nhớ lại Áp-ra-ham, Y-sác, Y-sơ-ra-ên, là các tôi tớ Ngài, mà Ngài có chỉ mình thề cùng họ rằng: Ta sẽ thêm dòng dõi các ngươi lên nhiều như sao trên trời, ta sẽ ban cho dòng dõi đó cả xứ mà ta chỉ phán, và họ sẽ được xứ ấy làm cơ nghiệp đời đời. Đức Giê-hô-va bèn bỏ qua điều tai họa mà Ngài nói rằng sẽ giáng cho dân mình.

Vì vậy, Đức Chúa Trời chỉ giết ba ngàn người, dù rằng tất cả đáng phải chết. Xuất 33:18-19 chép: “*Mô-i-se thưa rằng: Tôi xin Ngài cho tôi xem sự vinh hiển của Ngài! Đức Giê-hô-va phán rằng: Ta sẽ làm cho các sự nhân từ ta phát ra trước mặt ngươi; ta hô danh Giê-hô-va trước mặt ngươi; làm ơn cho ai ta muốn làm ơn, và thương xót ai ta muốn thương xót.*” Đó là những lời mà Phao-lô nhắc lại.

Khi nghe nói rằng Đức Chúa Trời kêu gọi một số người để được cứu còn những người khác thì không được kéo đến sự cứu rỗi, thì ngay lập tức chúng ta nghĩ rằng điều đó là không công bình. Nhưng phải hết sức cẩn thận ở chỗ này bởi vì khi nói rằng điều đó là không công bình tức là chúng ta cho rằng Đức Chúa Trời phải cứu mọi người. Chúng ta nói rằng mọi người có quyền được cứu, trong khi Phúc âm cho biết rằng không ai có quyền được cứu cả.

Phúc âm cho thấy rõ ràng rằng: Đức Chúa Trời hoàn toàn công bình khi trừng phạt tất cả chúng ta. Nếu Đức Chúa Trời chỉ hành động dựa trên sự công bằng, thì tất cả chúng ta phải đi địa ngục đời đời. Đó là điều duy nhất mà Đức Chúa Trời phải làm. Chúa đã làm điều đó với tất cả các thiên sứ sa ngã trong 2 Phi 2:4 “*Vả, nếu Đức Chúa Trời chẳng tiếc các thiên sứ đã phạm tội, nhưng quăng vào trong vực sâu, tại đó họ bị trói buộc bằng xiềng nơi tối tăm để chờ sự phán xét;*” Đó là hoàn toàn bởi ân điển mà Đức Chúa Trời cứu một số người. Đó là điều mà Rô-ma chương 9 nói đến. Chúng ta không xứng đáng với sự thương xót của Đức Chúa Trời. Không một ai trong chúng ta xứng đáng.

Chúng ta không dám chống lại quyền của Đức Chúa Trời. Đây là điều không dễ dàng đối với chúng ta. Tôi không hiểu hết điều này, nhưng tôi muốn khuyến khích quý vị hãy cẩn thận về điều này, vì nếu không thì chúng ta sẽ rơi vào tình trạng xét đoán Đức Chúa Trời, là một điều không

tốt. Trong Rô 9:20, Phao-lô đã quở trách người dám thách thức Đức Chúa Trời: *“Nhưng, hỡi người, người là ai, mà dám cãi lại cùng Đức Chúa Trời? Có lẽ nào cái bình bằng đất sét lại nói với kẻ nắn nên mình rằng: Sao người đã làm nên ta như vậy?”*

Quý vị đừng quên điều này: Ngài là Đức Chúa Trời còn chúng ta thì không phải. Chúng ta thường rất nhanh quên điều này và đặt mình vào vị trí phán xét Đức Chúa Trời. Ngài là Đấng tạo hóa; còn chúng ta là tạo vật. Ngài là người thợ gốm; còn chúng ta là đất sét. Ngài khôn ngoan vô hạn, vô cùng tốt lành, và Ngài có quyền làm điều mà Ngài biết là tốt nhất. Ngài là Đấng sở hữu còn chúng ta thuộc về Ngài. Chúng ta không có quyền đoán xét đường lối của Ngài; Ngài có quyền làm điều Ngài muốn. Chúng ta không thể nói với Ngài rằng: *“Sao Chúa lại làm như thế này?”* Hãy cẩn thận đừng bảo Đức Chúa Trời phải làm như thế nào. Đừng nói với Đức Chúa Trời rằng: *“Cách của Chúa khác với cách của tôi, cách của tôi tốt hơn.”* Đừng quên rằng đó là bản chất của tội lỗi.

Chúng ta không được giảm nhẹ trách nhiệm của mình. Đức Chúa Trời là Đấng tể trị trên thiên nhiên, con người, biển cả và mọi sự. Ngài cầm quyền tể trị nhưng con người cũng có trách nhiệm. Kẻ chống đối nói rằng: *“Nếu con người không thể làm hỏng ý muốn của Đức Chúa Trời, thì con người không chịu trách nhiệm về tội lỗi của mình.”* Lý lẽ đó bị bác bỏ trong Rô-ma chương 9 cũng như trong toàn Kinh Thánh. Chúng ta phải chịu trách nhiệm về tội lỗi của mình. Sáng 50:19-20 là một dẫn chứng về điều này: *“Giô-sép đáp rằng: Các anh đừng sợ chi, vì tôi há thay mặt Đức Chúa Trời sao? Các anh toan hại tôi, nhưng Đức Chúa Trời lại toan làm điều ích cho tôi, hầu cho cứu sự sống cho nhiều người, y như đã xảy đến ngày nay, và giữ gìn sự sống của dân sự đông đảo.”* Cũng như Công 13:48 : *“Những người ngoại nghe lời đó thì vui mừng, ngợi khen đạo Chúa, và phàm những kẻ đã được định sẵn cho sự sống đời đời, đều tin theo.”*

Kinh Thánh không hề dạy rằng nếu quý vị phạm tội và phải chịu hậu quả của tội lỗi đó, thì có thể chỉ tay vào Đức Chúa Trời và nói rằng: *“Chúa đã làm điều đó.”* Có phải Đức Chúa Trời tể trị trên điều đó không? Phải. Chúng ta có chịu trách nhiệm về tội lỗi không? Có. Những tên lính La-mã giết Chúa Giê-xu trên thập tự giá có phải chịu trách nhiệm không? Hoàn toàn có. Chúng phải chịu trách nhiệm về mọi việc mình đã làm. Đức Chúa Trời có tể trị trên điều đó không? Hoàn toàn có. Làm thế nào mà Đức Chúa Trời tể trị và con người phải chịu trách nhiệm có thể xảy ra song song với nhau? Đó là một điều bí ẩn nhưng cả hai đều tồn tại. Chúng ta không thể hiểu hết được điều đó nhưng chúng ta chấp nhận nó.

Trong một chuyến công tác, tôi và một người bạn bay đến Đông Nam Á, máy bay của chúng tôi bị chậm giờ. Chuyến bay thứ nhất của chúng tôi bị chậm 24 tiếng. Chúng tôi phải thay đổi kế hoạch của mình. Chúng tôi phải mất gần 70 tiếng đồng hồ để đến Đông Nam Á. Vậy Đức Chúa Trời có tể trị trên tất cả những điều đó không? Hoàn toàn có. Ngài tể trị trên những gì đang xảy ra tại Đông Nam Á, trên những gì đang xảy ra trong cuộc đời chúng ta. Nhưng thưa quý vị hăng hàng không vẫn phải chịu trách nhiệm.

Có phải Đức Chúa Trời có quyền kêu gọi một dân được lựa chọn đến với Ngài không? Phải. Có phải điều đó có nghĩa là chúng ta không phải chịu trách nhiệm về việc chúng ta có tin hay không tin Đấng Christ không? Không phải. Mỗi một người trên thế giới đều phải chịu trách nhiệm về thái độ của họ đối với Đấng Christ. Đức Chúa Trời đang nắm quyền tể trị. Chúng ta thực hiện sự lựa chọn. Cả hai đều được nói đến trong Kinh Thánh. Sự lựa chọn của chúng ta là chắc chắn chứ không phải là điều đương nhiên. Ý tôi muốn nói rằng chúng ta không phải là những con người máy trong sự lựa chọn của mình. Sự lựa chọn đương nhiên thì ắt phải xảy ra, có nghĩa là chúng ta không thể hành động trái với kế hoạch của Đức Chúa Trời, nhưng sự lựa chọn chắc chắn thì sẽ xảy ra. Nói cách khác chúng ta sẽ luôn luôn hành động phù hợp với kế hoạch của Đức Chúa Trời. Chúng ta có những sự lựa chọn thực. Quý vị chọn tin hoặc không tin Đấng Christ. Quý vị chọn vâng lời hoặc không vâng lời Đấng Christ. Sự lựa chọn của chúng ta đưa đến hậu quả thực cùng với trách nhiệm thực. Công 2:22-23 chép: *“Hỡi người Y-sơ-ra-ên, hãy nghe lời này: Đức Chúa Jê-sus ở Na-xa-rét, tức là Người mà Đức Chúa Trời đã dùng làm việc quyền phép, sự lạ và dấu lạ ở giữa các người, để làm chứng cho Người trong vòng các người, như chính các người đều biết. Người đó bị nộp theo ý định trước và sự biết trước của Đức Chúa Trời, các người đã mượn tay độc ác mà đóng đinh Người trên thập tự giá và giết đi.”*

Tôi biết một số người trong quý vị không phải là Cơ đốc nhân và Đức Chúa Trời phán rằng: “Điều này thực sự là dành cho Cơ đốc nhân.” Nhưng nếu quý vị không phải là Cơ đốc nhân, thì hãy tin vào Phúc âm. Nếu quý vị không phải là Cơ đốc nhân khi nghe điều này, lời của Đức Chúa Trời dành cho bạn rõ ràng không phải là bảo bạn cố gắng xem mình có thuộc trong số được lựa chọn không, hoặc cho rằng vì bạn không phải là Cơ đốc nhân cho nên không thuộc trong số được lựa chọn. Đó không phải là trọng tâm của vấn đề. Nhưng điều quan trọng là quý vị đã phạm tội với Đức Chúa Trời thánh khiết, và Ngài yêu thương bạn. Ngài muốn quý vị được phước. Ngài đã sai Con Ngài đến để ban sự cứu rỗi cho quý vị. Hãy từ bỏ tội lỗi của chính mình và tin cậy Ngài. Rô 10:9-13 chép:

Vậy nếu miệng người xưng Đức Chúa Jê-sus ra và lòng người tin rằng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, thì người sẽ được cứu; vì tin bởi trong lòng mà được sự công bình, còn bởi miệng làm chứng mà được sự cứu rỗi. Và, Kinh thánh nói rằng: Kẻ nào tin Ngài sẽ chẳng bị hổ thẹn. Trong người Giu-đa và người Gờ-réc không có sự phân biệt gì hết, vì họ có chung một Chúa, giàu ơn đối với mọi kẻ kêu xin Ngài. Vì ai kêu cầu danh Chúa thì sẽ được cứu.

Hãy làm như vậy. Đừng từ chối Đấng Christ. Mat 23:37 chép: “*Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, người giết các đấng tiên tri và ném đá những kẻ chịu sai đến cùng người, bao nhiêu lần ta muốn nhóm họp các con người như gà mái túc con mình lại ấp trong cánh, mà các người chẳng khứng!*” Giăng 5:40 chép: “*Các người không muốn đến cùng ta để được sự sống!*”

Còn nếu quý vị là Cơ đốc nhân thì hãy rao giảng Phúc âm. Rô 10:14-16 chép: “*Nhưng họ chưa tin Ngài thì kêu cầu sao được? Chưa nghe nói về Ngài thì làm thế nào mà tin? Nếu chẳng ai rao giảng, thì nghe làm sao? Lại nếu chẳng ai được sai đi, thì rao giảng thế nào? Như có chép rằng: Những bàn chân kẻ rao truyền tin lành là tốt đẹp biết bao! Nhưng chẳng phải mọi người đều nghe theo tin lành đâu; vì Ê-sai có nói rằng: Lạy Chúa, ai tin lời chúng tôi rao giảng?*” Mọi Cơ đốc nhân là người đã tin Đấng Christ, tin vào sự thương xót của Ngài thì hãy vui mừng ngợi khen Đức Chúa Trời về ân điển vô bờ của Ngài và rao truyền điều đó đến tận cùng trái đất. Có thể quý vị nói rằng: “Cuối cùng thì mọi người đều được cứu bất kể bạn làm gì.” Đó là điều sai lầm, bởi vì Đức Chúa Trời cũng đã quyết định phương cách để đem mọi người đến sự cứu rỗi, đó là việc rao giảng Phúc âm được thực hiện bởi Hội Thánh. 2 Ti 2:10 chép: “*Vậy nên, ta vì có những người được chọn mà chịu hết mọi sự, hầu cho họ cũng được sự cứu trong Đức Chúa Jê-sus Christ, với sự vinh hiển đời đời.*” Đức Chúa Trời đã chọn quý vị và tôi để chúng ta dâng đời sống mình đem Phúc âm đến tận cùng trái đất hầu cho mọi người đều được cứu.

Chúng ta không được xem nhẹ bí mật này. Sự lựa chọn là hành động toàn quyền của Đức Chúa Trời trước khi sáng thế qua đó Ngài đã chọn cứu dân của Ngài hoàn toàn bởi ân điển và vì sự vinh quang của Ngài.

Hãy liên hệ đến thập tự giá. Có phải Đức Chúa Trời cho phép việc này không? Tại thập tự giá quý vị thấy có cả sự tể trị của Đức Chúa Trời và trách nhiệm của con người. Ngài đã quyết định sự chết của Con Ngài trên thập tự giá trước khi sáng thế. Công 2:22-23 chép: “*Hỡi người Y-sơ-ra-ên, hãy nghe lời này: Đức Chúa Jê-sus ở Na-xa-rét, tức là Người mà Đức Chúa*

Trời đã dùng làm việc quyền phép, sự lạ và dấu lạ ở giữa các người, để làm chứng cho Người trong vòng các người, như chính các người đều biết. Người đó bị nộp theo ý định trước và sự biết trước của Đức Chúa Trời, các người đã mượn tay độc ác mà đóng đinh Người trên thập tự giá và giết đi.” Dù điều đó nằm trong ý định của Đức Chúa Trời nhưng họ phải chịu trách nhiệm việc giết Chúa Giê-xu. Công 4:23-28 chép:

Khi chúng đã tha ra, hai người đến cùng anh em mình, thuật lại mọi điều các thầy tế lễ cả và các trưởng lão đã nói. Mọi người nghe đoạn, thì một lòng cất tiếng lên cầu Đức Chúa Trời rằng: Lạy Chúa, là Đấng dựng nên trời, đất, biển, cùng muôn vật trong đó, và đã dùng Đức Thánh Linh, phán bởi miệng tổ phụ chúng tôi, tức là đầy tớ Ngài, là vua Đa-vít, rằng: Vì sao các dân nổi giận, Lại vì sao các nước lập mưu vô ích? Các vua trên mặt đất dấy lên, Các quan hiệp lại, Mà nghịch cùng Chúa và Đấng chịu xức dầu của Ngài... Vả, Hê-rốt và Bôn-xơ Phi-lát, với các dân ngoại, cùng dân Y-sơ-ra-ên thật đã nhóm họp tại thành này đặng nghịch cùng Đầy tớ thánh Ngài là Đức Chúa Jê-sus mà Ngài đã xức dầu cho, để làm mọi việc tay Ngài và ý Ngài đã định trước.

Nếu Ngài đã có ý định về sự chết của Con Ngài trên thập tự giá, thì cũng vậy, Ngài đã có ý định về sự cứu rỗi dân Ngài. Êph 1:4 chép: “*Trước khi sáng thế, Ngài đã chọn chúng ta trong Đấng Christ, đặng làm nên thánh không chỗ trách được trước mặt Đức Chúa Trời.*” 1 Phi 1:1-3 chép:

Phi-e-rơ, sứ đồ của Đức Chúa Jê-sus Christ, gọi cho những người kiêu ngạo rải rác trong xứ Bông, Ga-la-ti, Cáp-ba-đốc, A-si và Bi-thi-ni, là những người được chọn, theo sự biết trước của Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha, và được nên thánh bởi Đức Thánh Linh, đặng vâng phục Đức Chúa Jê-sus Christ và có phần trong sự rải huyết Ngài: nguyên xin ân điển và bình an thêm lên cho anh em! Sự trông cậy của tín đồ và sự thử thách về đức tin Ngợi khen Đức Chúa Trời, là Cha Đức Chúa Jê-sus Christ chúng ta, Ngài lấy lòng thương xót cả thể khiến chúng ta lại sanh, đặng chúng ta nhờ sự Đức Chúa Jê-sus Christ sống lại từ trong kẻ chết mà có sự trông cậy sống.

Donald Gray Barnhouse, một giáo sư Kinh Thánh người Mỹ, đã dùng một minh họa để làm sáng tỏ ý nghĩa về sự lựa chọn. Ông yêu cầu mọi người hình dung một thập tự giá giống như thập tự giá mà Chúa Giê-xu đã chết trên đó, chỉ khác là nó rất lớn và có một cánh cửa, trên cánh cửa đó có ghi những chữ trong sách Khải huyền: “Bất cứ người nào cũng có thể vào,”

tượng trưng cho tính chất phổ quát của Phúc âm. Bởi ân điển của Đức Chúa Trời, sự điệp cứu rỗi là hoàn toàn dành cho mọi người. Đàn ông, đàn bà, trẻ con, bất kể người nào đến với thập tự giá đều được mời tin nhận Chúa Giê-xu để được sự sống đời đời. Nhưng phía trong cánh cửa, khi quí vị đã bước vào thiên đàng có một điều làm cho mọi người ngạc nhiên đến sung sướng là những chữ trong sách Ê-phê-sô được viết trên mặt trong của cánh cửa: “Được chọn trong Đấng Christ trước khi sáng thế.” Barnhouse nói rằng: “Chỉ sau khi đến với Đấng Christ thì người ta mới biết được rằng mình có phải là người được chọn trong Đấng Christ hay không.”

Vì Sự Vinh Hiển Của Đức Chúa Trời Giáo Lý Về Truyền Giáo Toàn Cầu

Thi 67:1-2 chép: “*Nguyện Đức Chúa Trời thương xót chúng tôi, và ban phước cho chúng tôi, Soi sáng mặt Ngài trên chúng tôi. Để đường lối Chúa được biết trên đất,*

Và sự cứu rỗi của Chúa được biết giữa các nước.” 1 Ti 1:15-17 chép: “*Đức Chúa Jêsus Christ đã đến trong thế gian để cứu vớt kẻ có tội, ấy là lời chắc chắn, đáng đem lòng tin trọn vẹn mà nhận lấy; trong những kẻ có tội đó ta là đầu. Nhưng ta đã đội ơn thương xót, hầu cho Đức Chúa Jêsus Christ tỏ mọi sự nhین nhục của Ngài ra trong ta là kẻ làm đầu, để dùng ta làm gương cho những kẻ sẽ tin Ngài được sự sống đời đời. Nguyên xin sự tôn quí vinh hiển đời đời vô cùng về nơi Vua muôn đời, không hề hư nát, không thấy được, tức là Đức Chúa Trời có một mà thôi! A-men.*” Đức Chúa Trời cứu dân Ngài để truyền bá sự vinh hiển của Ngài cho mọi dân.

Chúng ta đã nhận sự cứu rỗi với tư cách là dân sự của Ngài.

Chúng ta đã nhận sự cứu rỗi với tư cách là dân sự của Ngài. Êph 2:8 chép: “*Vả, ấy là nhờ ân điển, bởi đức tin, mà anh em được cứu, điều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban cho của Đức Chúa Trời.*” Đức Chúa Trời đã hài lòng, đã hy sinh Con Ngài và đã sai phái Đức Thánh Linh hầu cho tội nhân có thể được cứu. 1 Ti 2:5-6 chép: “*Vì chỉ có một Đức Chúa Trời, và chỉ có một Đấng Trung bảo ở giữa Đức Chúa Trời và loài người, tức là Đức Chúa Jêsus Christ, là người; Ngài đã phó chính mình Ngài làm giá chuộc mọi người. Ấy là lời chứng đã làm đúng kỳ.*” Chúng ta đã chết trong tội lỗi của mình và không thể tự cứu mình được. Êph 2:1 chép: “*Còn anh em đã chết vì lầm lỗi và tội ác mình.*” Bởi hành động tức thời, không cần lặp lại và bí ẩn của Đức Chúa Trời, Ngài đã thay đổi tâm lòng chúng ta và chúng ta được sanh lại. Giăng 3:3 chép: “*Đức Chúa Jêsus cất tiếng đáp*

rằng: *Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời*”

Đức Chúa Trời giúp chúng ta từ bỏ tội lỗi và chính mình và tin Chúa Giê-xu làm Cứu Chúa và là Chúa. Rô 10:9 chép: *“VẬY nếu miệng ngươi xưng Đức Chúa Jê-sus ra và lòng ngươi tin rằng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, thì ngươi sẽ được cứu;”* Ngài đã tuyên bố chúng ta là công bình trước mặt Ngài chỉ bởi ân điển và duy nhờ đức tin trong Đấng Christ mà thôi. Rô 5:1 chép: *“VẬY chúng ta đã được xưng công bình bởi đức tin, thì được hòa thuận với Đức Chúa Trời, bởi Đức Chúa Jê-sus Christ chúng ta.”* Bởi ân điển của Ngài, Đức Chúa Cha đã ban cho chúng ta địa vị làm con và những quyền lợi của một người con. Rô 8:15 chép: *“Thật anh em đã chẳng nhận lấy thần trí của tôi mọi đặng còn ở trong sự sợ hãi; nhưng đã nhận lấy thần trí của sự làm con nuôi, và nhờ đó chúng ta kêu rằng: A-ba! Cha!”*

Đấng Christ hiện sống trong chúng ta, chúng ta sống trong Đấng Christ, chúng ta ở với Đấng Christ và Đấng Christ ở với chúng ta. Ga 2:20 chép: *“Tôi đã bị đóng đinh vào thập tự giá với Đấng Christ, mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi; nay tôi ưn sống trong xác thịt, ấy là tôi sống trong đức tin của Con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu tôi, và đã phó chính mình Ngài vì tôi.”* Đức Chúa Trời biến đổi chúng ta mỗi ngày để được giống hình ảnh Đấng Christ hơn. 2 Cô 3:18 chép: *“Chúng ta ai nấy đều để mặt trần mà nhìn xem vinh hiển Chúa như trong gương, thì hóa nên cũng một ảnh tượng Ngài, từ vinh hiển qua vinh hiển, như bởi Chúa, là Thánh Linh.”* Chúng ta sẽ bền đỗ trong sự cứu rỗi của mình cho đến cuối cùng bởi quyền năng gìn giữ của Đức Chúa Trời trong đời sống chúng ta. Giăng 10:28 chép: *“Ta ban cho nó sự sống đời đời; nó chẳng chết mất bao giờ, và chẳng ai cướp nó khỏi tay ta.”* Một ngày không xa, Đấng Christ sẽ trở lại và phục sinh thân thể chúng ta để đồng trị với Ngài đời đời. Phil 3:20-21 chép: *“Nhưng chúng ta là công dân trên trời; ấy là từ nơi đó mà chúng ta trông đợi Cứu Chúa mình là Đức Chúa Jê-sus Christ, Ngài sẽ biến hóa thân thể hèn mạt chúng ta ra giống như thân thể vinh hiển Ngài, y theo quyền phép Ngài có để phục muôn vật.”* Chúng ta chỉ có thể được cứu bởi ân điển tể trị của Đức Chúa Trời, là Đấng đã chọn chúng ta trước khi sáng thế. Êph 1:3-4 chép: *“Ngợi khen Đức Chúa Trời, Cha Đức Chúa Jê-sus Christ chúng ta, Ngài đã xuống phước cho chúng ta trong Đấng Christ đủ mọi thứ phước thiêng liêng ở các nơi trên trời, trước khi sáng thế, Ngài đã chọn chúng ta trong Đấng Christ, đặng làm nên thánh không chỗ trách được trước mặt Đức Chúa*

Trời,” Đó là Tin Lành, và chúng ta đã tiếp nhận ân điển với tư cách là dân của Ngài.

Chúng ta rao truyền sự vinh hiển của Ngài cho mọi dân.

Chúng ta rao truyền sự vinh hiển của Ngài cho mọi dân. Ga 1:15-16 chép: “*Nhưng khi Đức Chúa Trời, là Đấng đã để riêng tôi ra từ lúc còn trong lòng mẹ, và lấy ân điển gọi tôi, vui lòng bày tỏ Con của Ngài ra trong tôi, hầu cho tôi rao truyền Con đó ra trong người ngoại đạo, thì lập tức tôi chẳng bàn với thịt và máu.*” Mat 24:9-14 chép:

Bấy giờ, người ta sẽ nộp các người trong sự hoạn nạn và giết đi; các người sẽ bị mọi dân ghen ghét vì danh ta. Khi ấy cũng có nhiều kẻ sẽ sa vào chước cám dỗ, phản nghịch nhau, và ghen ghét nhau. Nhiều tiên tri giả sẽ nổi lên và dỗ dành lắm kẻ. Lại vì có tội ác sẽ thêm nhiều, thì lòng yêu mến của phần nhiều người sẽ nguôi lặn. Nhưng kẻ nào bền chí cho đến cuối cùng, thì sẽ được cứu. Tin lành này về nước Đức Chúa Trời sẽ được giảng ra khắp đất, để làm chứng cho muôn dân. Bấy giờ sự cuối cùng sẽ đến.

Mục đích rất rõ ràng: Tin Lành này phải được rao truyền cho mọi nước.

Mat 28:18-20 chép: “*Đức Chúa Jêsus đến gần, phán cùng môn đồ như vậy: Hết cả quyền phép ở trên trời và dưới đất đã giao cho ta. Vậy, hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp-têm cho họ, và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các người. Và này, ta thường ở cùng các người luôn cho đến tận thế.*”

Có hơn 11.000 nhóm người, (theo ý nghĩa “dân tộc” trong Mat 24:14) trên thế giới ngày nay. Có hơn 6.000 nhóm người trong số đó vẫn chưa được nghe Phúc âm. Tức là có khoảng 1,5 tỷ người chưa được nghe những điều chúng ta nói đến trong bài học này. Đây là điều không thể chấp nhận được. Không thể cứ để cho 6.000 nhóm người này vẫn không biết về Phúc âm, và sứ mạng này hoàn toàn có thể thực hiện được.

George Ladd, một học giả Tân ước, nói rằng: “Nếu một nhóm nhỏ dân Đức Chúa Trời xem trọng điều này và đáp ứng lại thách thức của nó, thì chúng ta có thể hoàn tất nhiệm vụ truyền giáo cho toàn thế giới trong thế hệ của chúng ta.” Có người nói: “Có phải ông nói rằng Chúa Giê-xu không thể tái lâm vào ngày mai bởi vì chúng ta vẫn chưa đem Phúc âm đến cho 6.000 nhóm người?” Thực tế là chúng ta không biết định nghĩa của mình về nhóm người có chính xác hay không, và chúng ta không biết chắc khi nào những nhóm người đó được xem là đã nghe Phúc âm. George Ladd nói:

Chỉ một mình Đức Chúa Trời biết định nghĩa của từ ngữ này. Chúng ta không thể định nghĩa chính xác mọi dân bao gồm những ai. Chỉ một mình Đức Chúa Trời biết chính xác ý nghĩa của truyền giáo. Chỉ một mình Ngài biết khi nào mục tiêu được hoàn thành. Nhưng tôi không cần phải biết. Tôi chỉ cần biết một điều: Đấng Christ chưa trở lại; vì thế nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành. Khi nào nó được hoàn thành thì Đấng Christ sẽ trở lại. Trách nhiệm của chúng ta không phải là tìm cách định nghĩa từ ngữ này mà là phải hoàn thành nhiệm vụ. Vì vậy, lúc nào Đấng Christ chưa trở lại thì nhiệm vụ của chúng ta chưa xong. Chúng ta hãy dốc sức hoàn thành nhiệm vụ truyền giáo của mình.

Dầu vậy, hãy nhớ là phải trả giá cao. Việc theo Đấng Christ cho đến tận cùng trái đất có thể đòi hỏi chúng ta phải trả giá bằng mọi thứ mình có.

Mat 10:16-33 chép:

Kìa, ta sai các người đi khác nào như chiên vào giữa bầy muông sói. Vậy, hãy khôn khéo như rắn, đơn sơ như chim bồ câu. Hãy coi chừng người ta; vì họ sẽ nộp các người trước tòa án, đánh đòn các người trong nhà hội; lại vì có ta mà các người sẽ bị giải đến trước mặt các quan tổng đốc và các vua, để làm chứng trước mặt họ và các dân ngoại. Song khi họ sẽ đem nộp các người, thì chớ lo về cách nói làm sao, hoặc nói lời gì; vì những lời đáng nói sẽ chỉ cho các người chính trong giờ đó. Ấy chẳng phải tự các người nói đâu, song là Thánh Linh của Cha các người sẽ từ trong lòng các người nói ra. Anh sẽ nộp em cho bị giết, cha sẽ nộp con cho bị giết, con cái sẽ dấy lên nghịch cùng cha mẹ mà làm cho người phải chết đi. Các người lại sẽ bị thiên hạ ghen ghét vì danh ta; song ai bền lòng cho đến cuối cùng, thì sẽ được rồi. Khi nào người ta bắt bớ các người trong thành này, thì hãy trốn qua thành kia; vì ta nói thật, các người đi chưa khắp các thành dân Y-sơ-ra-ên thì Con người đã đến rồi. Môn đồ không hơn thầy, tôi tớ không hơn chủ. Môn đồ được như thầy, tôi tớ được như chủ, thì cũng đủ rồi. Nếu người ta đã gọi chủ nhà là Bê-ên-xê-bun, phương chi là người nhà! Vậy, các người đừng sợ; vì chẳng có việc gì giấu mà chẳng phải bày ra, cũng chẳng có việc gì kín nhiệm mà sau sẽ chẳng biết. Cho nên lời ta phán cùng các người trong nơi tối tăm, hãy nói ra nơi sáng láng; và lời các người nghe kẻ lỗ tai, hãy giảng ra trên mái nhà. Đừng sợ kẻ giết thân thể mà không giết được linh hồn; nhưng thà sợ Đấng làm cho mất được linh hồn và thân thể trong địa ngục. Hai con chim sẻ há chẳng từng bị bán một đồng tiền sao? Và ví không theo ý muốn Cha các người, thì chẳng hề một con nào rơi xuống đất. Tóc trên đầu các người cũng đã đếm hết rồi. Vậy, đừng sợ chi hết, vì

các người quý trọng hơn nhiều con chim sẻ. Bởi đó, ai xưng ta ra trước mặt thiên hạ, thì ta cũng sẽ xưng họ trước mặt Cha ta ở trên trời; còn ai chối ta trước mặt thiên hạ, thì ta cũng sẽ chối họ trước mặt Cha ta ở trên trời.

Quý vị đi đến với làng xóm của mình, vào các thành phố và đến tận cùng trái đất để rao giảng Tin Lành này, chắc chắn sẽ gặp nhiều thách thức trên đất và sẽ gặp sự chống đối từ địa ngục. Tôi tin chắc rằng Sa-tan đã ghi Mat 24:14 trên các bức tường của địa ngục: “*Tin lành này về nước Đức Chúa Trời sẽ được giảng ra khắp đất, để làm chứng cho muôn dân. Bấy giờ sự cuối cùng sẽ đến.*” Đây không phải là Tin Lành đối với Sa-tan.

Kết thúc này thật sự là tin xấu đối với Sa-tan, và nó đang làm mọi điều có thể được để ngăn cản quý vị. Quý vị dâng đời sống mình, Hội Thánh và cộng đồng đức tin của mình để đem Tin Lành đến tận cùng trái đất, và quý vị sẽ gặp sự chống đối của địa ngục. Quý vị sẽ bị phản bội. Quý vị sẽ bị ghét bỏ. Chúa Giê-xu nói rằng: “Các người sẽ có sự bắt bớ.” Sự sợ hãi sẽ cám dỗ quý vị. Nhưng Chúa Giê-xu nói rằng: “Đừng sợ kẻ giết được thân thể mà không giết được linh hồn.”

Quý vị có nhận ra được điều Ngài muốn nói không? Ngài muốn nói rằng điều duy nhất mà quý vị cần phải sợ là Đức Chúa Trời. Điều tệ hại nhất mà người ta có thể làm đối với quý vị là giết chết quý vị. Quý vị sẽ ra đi truyền giáo nhưng đừng lo lắng. Điều tệ hại nhất có thể xảy ra đối với quý vị là sẽ bị giết chết. Cách duy nhất để được khích lệ là cần biết rằng sống là Đấng Christ và chết là lợi. Sự sợ hãi sẽ cám dỗ quý vị nhưng Đức Chúa Cha sẽ bảo vệ quý vị.

Lời hứa này là chắc chắn. Chúa Giê-xu sẽ trở lại và chúng ta sẽ được cứu trọn vẹn và đời đời, và Ngài sẽ được muôn dân ngợi khen trong sự vui mừng.

Sự ấy đoạn, tôi nhìn xem, thấy vô số người, không ai đếm được, bởi mọi nước, mọi chi phái, mọi dân tộc, mọi tiếng mà ra; chúng đứng trước ngai và trước Chiên Con, mặc áo dài trắng, tay cầm nhánh chà là, cất tiếng lớn kêu rằng: Sự cứu rỗi thuộc về Đức Chúa Trời ta, là Đấng ngự trên ngai, và thuộc về Chiên Con. Và, hết thấy thiên sứ đứng vòng chung quanh ngai và chung quanh các trưởng lão cùng bốn con sinh vật, sấp mặt xuống trước ngai, và thờ lạy Đức Chúa Trời, mà rằng: A-men! Sự ngợi khen, vinh hiển, khôn ngoan, chúc tạ, tôn quý, quyền phép và sức mạnh đều về Đức Chúa Trời chúng ta đời đời vô cùng! A-men. Bấy giờ một trưởng lão cất tiếng nói với tôi rằng:

Những kẻ mặc áo dài trắng đó là ai, và bởi đâu mà đến? Tôi thưa rằng: Lạy chúa, chúa biết điều đó. Người lại phán cùng tôi rằng: Đó là những kẻ ra khỏi cơn đại nạn, đã giặt và phiêu trắng áo mình trong huyết Chiên Con. Ấy vì đó mà chúng được ở trước ngai Đức Chúa Trời, và ngày đêm hầu việc Ngài trong đền Ngài; còn Đấng ngồi trên ngai sẽ che chở chúng dưới trại Ngài. Chúng sẽ không đói, không khát nữa; cũng không có mặt trời, hoặc cơn nắng gắt nào hại đến mình. Vì Chiên Con ở giữa ngai sẽ chặn giữ và đưa chúng đến những suối nước sống; Đức Chúa Trời sẽ lau hết nước mắt nơi mắt chúng.